

# MAGYAR MÚZSA

G \* \* \* L \* \* \* Úrhoz.

- 1.) Kedves Ur! tsendes Házadat, hova jöttem szállásra,  
Köszönöm, 's puha Ágyadat, Melyet adtál hálásra.  
De kár hogy e' Háznak falā, Nemes Lelke nélkül vala,  
Bánom hogy nem lehetek Azzal a' kit szeretek.
- 2.) Bóldog Ifjú, kit szerelme Nem kötöz - meg Házábann,  
Szabad nálla a' víg elme Széllyel járhat dől-gábann.  
De talám bóldogabb még is (Szentebb lehet ott a' vég is)  
Kit gyenge karok között, hív - Párja le - kötözött.
- 3.) Azért Uram! *Dionének* szükfég immár áldoznod,  
Illő ezenn Ház - Lelkének Egy oly ártatlant hoznod,  
Ki Házadbann két karokon Tartson mint arany lántzokon,  
Igy talám tisztelhetlek Mászor ithonn lelhetlek.
- 4.) Addig pedig a' *Grátziák* Házadbann múlásának,  
Kandallód mellett a' *Múzsák* Veled olvasgásának.  
Ama sovány homokokon, 's E' kövér trágya dombokon,  
*Laurusod* nevedjen, s' Árnyékával be - fedjen.

T. és N. Hodosi Hodofsy László Ur Halálára, ki Károly Testvé-  
rével Bihar Vármegyébe utazván Mihályfalván Mártzius 3-dikán  
meg - hala.

- 1.) Azért jött - el Hazájából. Az Egek izgatásából  
Hodofy László szentül,  
Hogy keresen immár Jegyest, szépség, 's jólaggal elegyest  
Kivel éjen ezentül.  
De hogy a' *Vénus Mirtusja* Légyen sirja *Kupressus* a,  
Ki vólt mondvā Istentül.
- 2.) Ti ártalan *Driadesek*! Ti szép hajadon kegyesek!  
Ez Ifjat gyászoljátok.  
Érette tfordúlt könyvekkel, Mint meg annyi gyöngy szemekkel  
Koporsóját rakjátok.  
's Hogy



's Hogy a' Rózsák árnyékábann Szerető szíve porábann,  
Nyúgodjon! ezt mondjátok,

*Epitáfiuma azonn Ifjú Urnak.*

D. M. S:

- 1.) Akárki légy, kierre még, tekints ezen Táblára,  
Melly van érted, ebből érted mi leszel nem sokára.  
Ugy mint a' halál-prédája  
Mint ennek itt egy Példája:
- 2.) Tekintetes, és Nemzetes *Hodosy László* e' volt  
Ös-helyektől *Fegyvernektől*ki távol lévén meg-hólt  
Huszon hat esztendejében  
Károly Testvéreje ölébenn.
- 3.) Hont *Vármegye*, hogy meg-tegye Rendes *Fiskális*ának;  
Fáradt érte, 's Már esmérte Fő-Szólga-Birájának.  
Tisztelvén nagy Tudományát  
Használta kettős Kormányát.
- 4.) Vallásbann bölts, kegyes erkölts e' felett ékefíté,  
Jó szivűség, igaz Hűség Lelkét meg-nemesíté  
Ugy, hogy *Familiájának*  
Ezt mondhatták Tsillagának.
- 5.) De a' Halál, midőn talál akárki Szeméjére,  
Mint hogy nem néz, sem figyelmez *Virtusa* 's Érdemére:  
Ezt is prédájává tette,  
'S Még tavaszán el-temette.  
1794. *Martzius 4-dikén.*

*A' habos Tóhoz.*

- 1.) Te külfő színeddel kérkedő Mi a' neved? Tó? vagy Feredő:  
Azt gondolám vized tsendes, Az evezés rajta rendes,  
De látom hogy az Zajos Azért ez lenne bajos.  
Jobb partonn lennem: Mint vízre mennem.
- 2.) Hogy meg rongyollott vitorlamat széltől hanyatott hajótskámat  
Nem botlósátak ujj Szeleknek: Köszönöm a' hív Egeknek,  
Máfra fordítsd szándékos, En nem leszek Játékos  
Jobb partonn lennem: Mint vízre mennem.

*A' Válasz.*

A'ki egyszer *Neptúnus*nak Ingadozó hátán ült,  
Es a' bús *Océanus*nak Viz-halma fejére dült;  
Midőn hajóját Rév helyben Nagy bajjal ki vezeti,  
A' Zugó habokat melyben Kár nélkül szemlélheti:  
Eszelnek



Eszesnek ki állitaná Ha ismét a' habokba  
 Csónakját bé taszitaná Mellyek közt vólt azokba.  
 Azért Uraim hozzátok En immár el nem megyek.  
 Tudom Ti is úgy tartjátok: Jobb hogy e' Parton légyek.

*A, Kesergő Szülék:*

Óh kedves *Mariskánk* szerelmes Magzatunk!  
 Hát tőled ily hamar bánatban hagyatunk?  
 Látjuk hogy a' halál vas keze már szorít,  
 's Kedves napotfkádra fűrű felhőt borít;  
 Azok a' szép szemek már is fetétültek,  
 A' három Grátziák a' hol málszor ültek;  
 Gyenge ajakidnak mosolygó rózsája  
 Lett a' nyavalyáknak fetét violája.  
 Mely még ma is gondos kezünket tsókolta;  
 's Leányi hűséged ekkép tolmátsolta;  
 Ortzádnak pirossal öszve főtt fátyola,  
 Milyet femmi festő etset nem rajzola,  
 Sárga halál színre ím miként változik,  
 Melybenn a' nyajáság többé nem lakozik,  
 A' minket ölelve tzirógató kezek  
 Lankadnak, 's ér-verést benne nem érezek.  
 Az okofság sarkán forduló nyelvetskéd  
 Halgat már, 's ím hűlni kezd egész testetkéd.  
 A' málszor hoszsan nyult Édes Lelekzések  
 Fogynak, és láttatik meg rövidülések.  
 Jaj lelkem! szátfkádat már harmadszor tátod.  
 Végfő lehelléted melyenn ki botsátod.  
 Óh Isten! e' Kintset hát tsak azért adtad,  
 Hogy azt kebelünkől hamar ki ragadtad?  
 Jól van Uram, vidd el, Te vagy igaz Ura,  
 Mi pedig ideig valánk tsak Tútora.  
 Panaszra ellened nem nyitjuk meg szánkat,  
 Sőt térd - hajtva azonn kérünk mint Atyánkat:  
 Nyújtsd ki - karjaidat, 's öleld meg azokkal  
 Egygyesítvén lelkét az Égi Karokkal.

Nézd e' gyenge rózsátfkának Itt hullott el levele  
 \* \* \* \* \* *Máriának* Artván a halál fzele  
 Két esztendőt két Hónapot Két hetet élt, és két napot  
 Oh ártatlan kis öröm Mennyi benned az Üröm.

1793. — I. Novemb:

*A' Pápai*



## A' Pápai Múzsákhoz

Pápán, az Izráél hogy magát ki írta,  
 Hol nyomoruságát gválsz betűkkel írta,  
 Ez magát hogy a' nagy bűnnek eresztette,  
 Hegedűjét a' Füz - Fák a függesztette;  
 De bődögült JOSEF Hazánk édes Attya'  
 Cirus - módra gondolt Szent Parantsolatja,  
 Meg adta régen várt Hite' szabadságát,  
 A' Békef ég újra hajtott olaj - ágát.  
 'S Esau Jakóbot hogy az útban lelte,  
 Ezt amaz víg szívvel ismét meg ölelte —  
 Ekkor jött meg, Pápa, víg szárnyon repülve  
 Jus od Halcyoni nótát hegedülve,  
 Fekete Fátyolod rollad le vetkezve,  
 Még jöttél az úton vígan nevetkezve,  
 'S mint egy mély álomba, járva látván Téged,  
 Hogy ez Isten dolga: így szólt Ellenséged. Psalm 125  
 Derül már Pápának, reggeli Hajnala  
 Melly ez előtt hétszer vízfzált ködbe vala,  
 A' Pindus halmára seregenként gyűlnek  
 A' Másák, 's Apolló lábaihoz ülnek,  
 A' Babonafágnak fetétségét üzik  
 'S Jutalmúl Borostyán Bokrétájok' fűzik —  
 Hogy Newton, Wolf, Leibnitz 's Lock előnkbe tűntek,  
 Cártez' Tanítványi b' szólni meg szüntek.  
 Kiket Márton István halgatásra hozott,  
 Mikor a' Jobb - izlés oltárán áldozott. —  
 A' Vers is hasonló Gráditsokra hágott  
 Hogy Látzai József mértékeket vágott.  
 Andeshe, tégedet nem keresünk már ó!  
 Eneas homlokát Smaragdozó Máró,  
 Lucánus hogy Cezárt 's Pompejust Lantyará  
 He lyheztette már nem járunk tsudájára,  
 Bár Voltér Versivel Fernes legyen tele  
 Hol Mózesnek el van tépve szem fedele;  
 De nállunk is a' fok Koszorús Poéták,  
 Egünk Zodiályán nem ritka Cométák;  
 Pannonius János lett első tudtunkra  
 A' ki urat irtott Magyar Pindusunkra,  
 Utánna Gyöngyösi lépett igaz Jussal,  
 Magát, 's Kemény Jánost meg rakván Laurussal.  
 Szilágyi, Kazintzi, Horvátb, 's ha még kinek:  
 Borostyánnya készül itt Gróf Telekinek  
 Tordán is Gyöngyösi 's Hazánkban Pétzeli,  
 Kupreszszusát hideg Hamvain viseli.

Fodor,



*Fodor Kováts, Rajsis, Révai 's Medgyesi,*  
Kikből három Körös Mirtusait nyeli. —

Én is irva látván *Vokst* *Apollónak*,  
Látzai *Josfet* ítéltem méltónak:  
Hogy lépjen *Homèrus*, *Virgil*, 's *Póp* 'nyómába  
Míg nem ül a' Bövebb Erdem Templomába. —  
De már ül 's Letzkéit hogy mértékre vette,  
Látzainak *Klio Laurussát* engedte  
Itt ülj, mert tudom hogy *Spártádat* építéd  
'S a' *Pindus* tetőre fiaid repítéd.  
Ez egy Nemes Munka 's ezért tudom Néked  
Házánktól Ertz - Talpra készítettik széked. —  
Addig is míg *Pápán*, Szölő - töd 's Füge Fád  
Tsendes Arnyékiban Szellős Tsókokat ád;  
Nem nézvén az Irigy körmeire hátra  
Ezüst habok ' hátán mennj az *Arátra*  
Hol ablakodra vitt Olaj - ágod Bokra  
Fejedre görbülvén talállj áldásokra. —  
Meg engedj hogy NÉKED Műfám *Mirtust* nyesett,  
'S még soha sem látván, Téged meg keresett.

írta a' Baranyábann.  
*Betzeferi* Predikátor  
Dömény József.

*A' Pápai Műfák Válaszsa.*

Tsudálva bámúltunk, midőn *Betzeferul*.  
Hozzánk ezen díszes Verskoszoru járul,  
Melly, a' mint meg tetszik balsam illatjárul  
Válogatva szedett a' *Pimpla* halmárul,  
Tanakodtunk: mellyik Műfa lopogatja  
Virág szálainkat, 's kinek adogatja,  
Hát maga *Apolló*, a' Műfák szép attya  
Az, a' ki feregét ékként tsalogatja,  
Jól van, Jó *Apollónk*! ez nem első tetted,  
Hogy nyájas Műfaid ekképpen meg szedted  
De tsak hoppy már tudjuk hogy *Döményt* szeretted,  
Mi is fogjuk ötöt betsülni éretted. —  
*Szeretett Döményünk* tsak ez a' szörnyű kár,  
Hogy noha *Apollo* olly nagy Barátod már,  
Hogy nyitva előted az *Olympusi* vár,  
Még is elméd ilyen *apólek* körül jár.

Te alá



Te alá nézhetnél az Oriáfsokra,  
 Fűzhetnéd koszorúd tornyos Tzedrusokra,  
 'S Hát még is egy díb dáb kókény, tífike bokra:  
 Méltó e' Cynthusi szagos Myrtusokra!  
 Másként ha Názó irt Diórul, Baihárul,  
 Ha Máró éneklett Szűnyogotskájárul,  
 Talám Döménnyre is kifsebbség nem hárul:  
 Hogy meg emlékezett Versében Páparul.  
 Nem reményle ugyan ezen tiszteletet,  
 Sőt nem is érdemlé, a' kinek tétetett;  
 Még - is meg mutatja, hogy az ő szerezett  
 Döménnyre nem száraz partot szántott vetett.  
 De hogy Musád mászor így el ne téveszse  
 Tárgyát, kérjük tollát nagyokra eresztse,  
 Mellyekkel a' Pindust vidítsa élesztse  
 'S Szép Hired határit ki terjesztse mesztse.  
 Pillantson általad Apolló fokára  
 Az eddig homályban finló Baranyára,  
 Illatozzon, 's hizzon ott is szent oltára,  
 Vers koszorúdat fűzven oldalára.  
 Így valameddig tart Pimplája Pápanak  
 Betsi, a' fel tamadt ujj Betsi Múszának,  
 Sőt örök élete a' jó Poétának:  
 Nem lesz tsonkülása szép Hired szárnyának.

*A' Tanulókhöz egy Mese*

*A' Méh Királynéről, és Szitakötőről.*

A' meleg idő el mûla, A' fagyos Tél kezdődik;  
 Minden méh kasba szórûla, Kész mézzével tengődik,  
 Mellyet nyáron serénységgel Öszve gyűjtött nagy bővféggel.  
 Ekkor ama Fűtözgető Nyári napot hasznára  
 Váró bádjatt Szitakötő, Mász a' köpû szájára,  
 Könyörög hogy tsak szemettel, Tartfák jól hogy ne vesztzen el.  
 De kérdi a' Méhek Annya: Hát nem kerestél nyáron,  
 Míg follyt az Idők Arannya, Etelt minden fű száron?  
 Így nem kéne most koldúlnod, Vagy éhen szomjan ki mulnod.  
 A' szomorú Szita kötő A' kérdésre így felel:  
 Azt véltem hogy az éltető Jo Nyár soha sem fogy el,  
 A' hol mit kaptam meg ettem Magam 's mást gyönyörködtettem  
 Inkább a' kedves Napokat Jádzodva töltöttem,  
 Hogy tél kövesse azokat Még eszembe sem vettem;  
 Bár most jönne az áldott nyár Be tudnám hasznát venni már.  
 Könyörülj kedves Királyném Segedelmed chajtom,  
 Ne hagyj tsufosan el vesznem, Könyörülj kérlek rajtam — —  
 De így is illy kérésére Tsak e' sovany válasz tére:

Barátom



Bárátom a' mi ételünk Magunknak is szükségös,  
Te nem is vagy egy *Nem* velünk, Neked nem egészséges;  
Ha tsak jászottál tavašzfzal, Érd be az üres válašzfzal — —

Tanulók! titeket int ez, Mig jól fog az eszetek,  
Hogy ugy ne járjatok mint ez, Addig igyekezzetek,  
Mig tart éltetek tavašfsza, Azt tsak játék ne fogyašfsza.  
Kintfét a' Tudományoknak, Inkább addig gyújtšétek,  
Drága idejét azoknak, El tréfálni nagy véték;  
A' ki valaha ezt tette, Hóltig lakolt meg érette.

Ezen Mátériáról. Meg lakol, a' kevély lába, Lásd Faeton példájába  
írott versek.

Zok szót mond *Epafus* a' *Fébus* fiának,  
Hogy *bazud ha tartja Apollót Apjának*  
Mint ha bizony olyan fiai vólnanak.  
Mondja meg akár az híres kurvannyának.

Fel lobban *Fáeton* haragszik tüzešsenn,  
A' kevély büzkešég égeti mérgešenn,  
Meg lásd fattyú kivel bešzélš illy kényešenn  
Igy izoll: 's az attyához űet egyenešenn.

Bešzélli panafššzat nagy méreggel teli  
Indulatit attya híjába kéreli,  
Végre, hogy Fiának valja, azt feleli;  
Es kérje akár melly jelét meg miveli.

Sőt meg is esküšzik a' *Styxnek* tavára,  
A' melly lakatot vet Istenek űzavára,  
Mond *Fáeton*: hogy tsak a' Nap kotšíára  
Engedje fel űlni az attya modjára.

Erre nagyot űóhajt űzomorunn az attya:  
*Jaj vešzedelmet kérsz Clímene magzatja!*  
Boldog a' ki hitét könnyen mášolhatja,  
De *Febus* már űzavát viššza nem vonhatja,

De hogy ezt ne kívánd tanátšul adhatom;  
Tudod, halandó vagy űzerelmes magzatom  
Germek is vagy, a' nap lovait mondhatom,  
Isten létemre is bajjal igazgatom.

Ő makatšon meg áll űzavának mellette  
Mert a' kotšikázás űzerelme égette;  
Az attya kántelen végre meg engedte;  
De lášuk a' büšzke mint lakolt érette.

A' mint a' négy lovak eléibe állának  
Fel hág, felhéttzére a' Nap kotšijának.  
*Járj jól fiam! engedj Atyád tanátšának,*  
*Tsak közép utat tarts az Eg' derekának.*



Jól van Atyám jól van, *Faeton* felelé,  
's Ezzel a' kotsiba vette magát belé,  
De hogy gyenge kézzel a' gyepőt emelé,  
Villám modra tekint a' régy *Tátos* felé.

*Pivois* és *Flégon* hortyog lang párakkal,  
*Eous* *Ethonnal* prüfzszög tűz szikrákkal,  
Már f-m bir a' gyenge kéz a' Páripákkal,  
Villog minden szeglet e' szörnyű tsudákkal,  
Langolt az Eg tüzet a' földre is hinte,  
Sőt már *Jupiter* ig terjedt a' tűz ízinte,  
Hogy palotájából ki felé tekintte,  
Es hogy meg áljanak a' lovaknak inte.

Engednek a' szónak — Ő néz a' gyermekre,  
's monda: hody merfz ülni ezen kerekekre,  
A' mellyek bizattak tsupán Istenekre;  
Méltó, hogy tűz száljon az illy kevélyekre.

Ezzel, egy menykövel, melly volt jobb kezébe,  
Ugy tsapja nyak szirton haragos itüzébe,  
Hogy mindjárt el vesze, 's *Zeus* hevenyébe.  
Le veti az Egből, a' *Padus* vizébe.

Siratják még ma is de nyár fa képébe  
Nénjei, a' szegény Ifjat esetiébe —  
Te pedig tanuld meg hogy: a' ki szívébe  
Kevély és vak merő így jut keleptzébe.

### Találos Mese.

|                                |                                  |
|--------------------------------|----------------------------------|
| Gyermekséget 's Ifjúságot — —  | Értem, és emberkorfágot,         |
| Bár időm sokra terjedett: — —  | Még sem vagyok meg vénhedett.    |
| Sok fánn sok füvenn születtem, | Egy vískóban neveltettem,        |
| Sok ferény Mester munkája      | Ifjútágom itt formálja,          |
| Tsudájlák testem termetét,     | Még is, Mesterem életét          |
| Az irgyiek mind érettem,       | Mind hogy sok jót el - rejtettem |
| El - óitak: de talán értem,    | Vettek, mert emberkort értem,    |
| El - érvén közép időmet,       | Nem vizsgálják estendőmet;       |
| Mert természetem egy forma     | 's Nem lép meg a' Vénlég korma   |

### Találos mese,

|                               |                              |
|-------------------------------|------------------------------|
| Három betű nevezetem,         | Sok féle felekezetem,        |
| Nintsen végem sem kezdetem,   | Mert tökéletes termetem,     |
| Ha a' lábomat el - veszik — — | Két tagom szűrőrsá teszik,   |
| Mikor nintsen tsoukúlásom,    | 's Van hasam felett vágálom  |
| Nemzetfégem szaporodik,       | 's Szűrásom meg - iokasodik. |
| Igy ép lévén nem árthatok,    | Láb nélkül is használhatok.  |